

AMBACHT MODEHUIS LOEWE VALT VOOR BELGISCH VAKMANSCHAP **MAAKT** **MACHT**

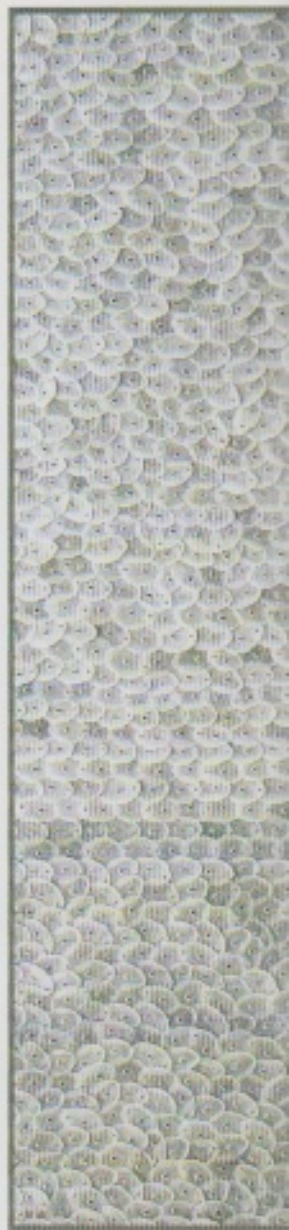
Meer dan twaalf ambachten en vooralsnog geen ongelukken: het Spaanse modehuis Loewe reikt voor de eerste maal een prijs uit voor het beste vakmanschap in hedendaags design. Drie Belgen schopten het tot in de finale. TEKST: MARGO VANSYNGHEL

Fantastisch vind ik het. Waarom? 50.000 euro is a hell of a lot of money.' Het was met een royale portie Nederlandse directheid dat designer Gijs Bakker eind vorig jaar de Loewe Craft Prize bewierookte in de Londense designschool Central Saint Martins. De medeoprichter van Droog Design zat er samen met enkele leden van het panel dat de finalisten zou selecteren uit een kleine 4.000 internationale inzendingen. Die jury is een ware sterrencast. Onder meer architect-ontwerpster Patricia Urquiola, Deyan Sudjic, de directeur van het Design Museum in Londen, en voormalig Vitra-CEO Rolf Fehlbaum kiezen wie van de 26 finalisten op 10 april met de prijs naar huis gaat. Die award wordt uitgereikt door de Loewe Foundation, de privéstichting van het merk.

Ook in het panel: Jonathan Anderson, de artistiek directeur van Loewe. De competitie is zijn geesteskind. Het past in zijn masterplan voor het 19de-eeuwse modehuis, dat sinds zijn aanstelling een tweede jeugd beleeft. Eind vorig jaar lanceerde hij een eerste Loewe-meubelcollectie. 'Loewe is voor mij een cultureel merk dat verder reikt dan leder of mode', zei Anderson daar toen over. Hoewel hij nu beklemtoont dat de prijs niet om een samenwerking gaat. 'Dit is geen samenwerking tussen Loewe en designers. We willen de designers en hun ontwerpen zélf in de aandacht zetten.'

Uiteraard zet Loewe zo en passant het vakmanschap van het eigen merk in de verf, al is het maar door zich met 'craft' te associëren. Hoewel de juryleden nogal losjes omspringen met die term en naar eigen zeggen kozen voor ontwerpen die tegen schone kunst aanschurken. De Canadese Anne Low wend bijvoorbeeld geselecteerd met een houten box die alleen tot doel heeft een gestreept en geweven doek in de kijker te zetten. Of neem de Deense Kim Buck: zij maakte met lucht gevulde gouden ringen als een referentie aan inflatie.

De werken worden samen met die van de 24 andere finalisten vanaf 10 april tentoongesteld in het COAM in Madrid, waarna de expo doorreist naar New York en Tokio. De drie Belgische finalisten - die allen een nieuw elan geven aan een oud ambacht - beleven hun première alvast hier.

© MOUTED.ed

Verdures

'Converging line' van Sylvie Vandenhoucke is een bas-reliëf van honderden fragmenten glaspasta.

© MUTE ED ed

DOORZICHTIG

Sylvie Vandenhoucke (47)

Finalestuk? *Converging line* (2014), een bas-reliëf van honderden fragmenten glaspasta.

Rewind << Sinds haar studies juweelontwerp aan de Academie voor Schone Kunsten in Antwerpen schoof Sylvie Vandenhoucke steeds meer op naar de kunsten, onder meer met een master of arts en een master in kunstresearch aan het Royal College of Art in Londen. In 2002 won ze de Henry van de Velde-prijs voor jong talent. Hoewel ze in het verleden ook met andere materialen - zoals tapijt en metaal - werkte, vond vooral haar glaswerk de weg naar musea als het Chrysler Museum of Art (VS), de National Museums of Scotland en het Design Museum in Gent.

Craft? 'Pâte de verre of glaspasta is het oudere, minder bekende broertje van de glasblaastechniek', zegt Vandenhoucke. 'Bij deze eeuwenoude techniek worden ragfijne glaskorrels vermengd tot een pasta, en (meestal) in mallen versmolten.' Met glaspasta kan je zeer subtiele kleurschakeringen realiseren - geen wonder dat de techniek populair was in de art nouveau en art deco.

Vandenhoucke doet al jarenlang intens onderzoek naar de techniek. Ze maakt zowel schilderijen als driedimensionale objecten van minuscule stukjes

doorschijnende glaspasta, soms ijsig wit, soms grijs, dan weer nachtblauw. In 'Record Pause Play I II III' creëerde ze een abstract-geometrisch werk door kleine stukjes glas in rijen op een donkere achtergrond te ordenen. Om de

glasplaatjes te maken, gebruikt Vandenhoucke geen mal. Ze bewerkt het glaspoeder met haar vingertoppen tot kleine, concave cirkels die ze afbuikt tot glasplaatjes. Die assembleert ze vervolgens met spelden op een vlak oppervlak - zoals dat van een schilderij - in verschillende patronen. Dat proces omschrijft ze als 'tekenen', het resultaat als 'een stil landschap'.

Fastforward >> Sinds oktober vorig jaar is Vandenhoucke docent keramiek en glas aan Sint-Lucas in Gent. In haar atelier werkt ze intussen aan een 'Still Life Series', een reeks driedimensionale stillevens, onder meer van glas. Begin mei toont ze sculpturen uit de reeksen 'Record Pause Play' en 'Conversation Piece' in de tentoonstelling 'XY' in het Glazen Huis in Lommel. →

www.sylvievandenhoucke.com

Unicorn.

Record Pause Play I II III.

KORRELIG

David Huycke (49)

Huyckes atelier in Sint-Niklaas, hoewel hij naar eigen zeggen zeer weinig stukken maakt. Naast eigen objecten ontwikkelen en uitvoeren houdt Huycke zich als professor aan de PXI.-MAD School of Arts en aan de Universiteit Hasselt vooral bezig met academisch onderzoek binnen de kunsten.

Huycke mag prat gaan op fans zoals de Antwerpse architect Glenn Sestig.

Zijn werk staat onder meer in de collecties van The Indianapolis Museum of Art, het Musée des Arts Décoratifs in Parijs en het Victoria & Albert Museum in Londen. Hij wordt vertegenwoordigd

door de Brusselse galerie Caroline Van Hoek, Galerice Marzee in Nijmegen en Adrian Sassoon in Londen.

Craft? David Huycke vergaarde faam met zijn hedendaagse applicatie van de eeuwenoude granulatie-techniek. De zilversculptuur (die trouwens ook met staal en kunststof werkt) gebruikt die echter als 'bouwstenen' voor zijn grafische objecten, in een meer abstracte en poëtische benadering van de oude techniek. De grafische schalen van David Huycke zweven tussen kunst- en gebruiksobject dankzij hun opvallende oppervlak. Dat hebben zijn 'gebruiksvoorwerpen' gemeen met zijn zilversculpturen, vaak massieve bolvormen of ingewikkelde moleculestructuren van honderden kleine bolletjes.

Fastforward >> Huyckes werk zal in juni te zien zijn op de stand van de Belgische galerie Caroline Van Hoek op Design Basel/Miami.

www.davidhuycke.com

'Edge of Chaos' van David Huycke is een zilveren 'granulatiesculptuur' van wel 5 kilo, opgebouwd uit meer dan 20.000 individuele 'granules'.

Finalestuk? Edge of Chaos (2012), een zilveren 'granulatiesculptuur' van wel 5 kilo, opgebouwd uit meer dan 20.000 individuele 'granules'.

Rewind<< Na zijn studies juweelontwerp en edelsmeedkunst in Antwerpen raakte David Huycke geïntrigeerd door de eeuwenoude granulatie-techniek (waarbij edelmetalen bolletjes worden aaneengesmolten als decoratief element voor juwelen). Trigger was een wedstrijd die het Deutsches Goldschmiedehaus Hanau op het eind van de jaren 90 uitschreef, een concours dat zich specifiek richtte op hedendaagse interpretaties van de oude techniek. 'Aangezien ik geen juweelkunstenaar ben en geen zin had om iets te maken en vervolgens te versieren met bolletjes besliste ik om iets op te bouwen met bolletjes, die zo hun status van ornament inwisselen voor bouwsteen.'

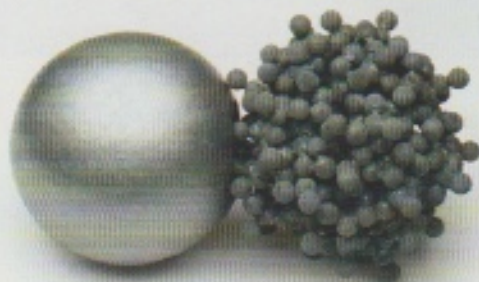
Die interpretatie van de techniek is compleet nieuw, maar dat schrok Huycke niet af. 'Ik ben altijd gefascineerd geweest door onmogelijke dingen. In het bereiken of het niet bereiken van dat onmogelijke schuilt een bijzondere poëzie.' Zijn decennialange onderzoek naar nieuwe toepassingen van de techniek culmineerde in een doctoraat aan de Universiteit Hasselt en de KU Leuven. 'Edge of Chaos' is opgebouwd uit meer dan 20.000 individuele 'granules', die van geordend aan de buitenzijde overlopen in chaos. 'De rand is dus de Edge of Chaos - de titel van het object,' legt Huycke uit. 'En tevens een veelgebruikt concept uit de chaostheorie.'

De granulatiesculpturen krijgen vorm in

Fractal Piece.

Order & Chaos.

Finalestuk? Ellerbeckia (2010), een met de hand gehamerde en doorboorde sterlingzilveren schaal, vernoemd naar een algensoort.

Rewind << Helena Schepens studeerde edelsmeedkunst aan de Academie voor Schone

Kunsten in Antwerpen en aan het Royal College of Art in Londen. In 2007 richtte ze haar eigen atelier op: ze maakt zowel juwelen, schaal- als wandobjecten. Ook projectwerk schrikt haar niet af: vijf jaar lang ontwierp en creëerde Schepens de Henry van de Velde-trofee, vandaag maakt ze zilveren broches voor de provincie Antwerpen en juwelen. En samen met haar zus Elisa realiseerde ze de Solé-juwelencollectie voor het Belgische online-merk Baumt.

Craft? Het lijkt wel alsof er motten in Schepens' schalen hebben gezeten. De ontwerpster vertrekt vanuit een vlakke plaat en boort vervolgens millimeterkleine gaatjes in het zilver. Daardoor doet de structuur van de schaal eerder denken aan ragfijn keramiek- of

PERFORATIEF

Helena Schepens (35)

glaswerk dan aan zilver. 'Deze schaal is representatief voor mijn werk door de opengewerkte structuur en het spel met transparantie', zegt Schepens. 'De schaduw die de structuur nalaat, is voor mij even belangrijk als de schaal zelf.'

Daarom zaagt, hamert en snijdt Schepens stukken uit het oppervlak van haar zilveren schaalobjecten en stalen wandobjecten om tot zoveel mogelijk lucht en licht te komen. Of ze haakt een vaas van metaaldraad. Die 'lege ruimte' is essentieel, zegt ze. 'De tao-filosofie is een bron van inspiratie: zien wat er is, is alleen mogelijk dankzij wat er niet is.'

Fastforward >> Schepens' zilver- en staalwerk zal te zien zijn tijdens de kunstroute OO-kunst op 25, 27 en 28 april en 3, 4 en 5 mei in Kortemark. Haar wandobjecten worden in augustus tentoongesteld in de galerie en beeldentuin van Mia Moreaux in Oudenburg. Vanaf 22 april wordt haar werk geëxposeerd in de residentie van de Belgische ambassadeur in Den Haag. www.helenaschepens.com

Helena Schepens dingt mee naar de 'Loewe Craft Prize' met 'Ellerbeckia', een met de hand gehamerde en doorboorde sterlingzilveren schaal, vernoemd naar een algensoort.

Expo van 10 april tot 10 mei in COAM, Madrid. Daarna reist de expo door naar de Chamber Gallery in New York (31 mei-7 juni) en Tokio (november 2017).

colado I.

Hole Bowl IV.

Hole Bowl I.

© Hugo Maerens

© Hugo Maerens